

Kā miesas tās ir?

Man ir jums labas ziņas! Kaut arī mēs dzīvojam pasaulē, kas ir mirusi un mirst, kaut arī mēs dzīvojam pasaulē, kas izvēlas labāk nāvi, kā dzīvību, Dievs runā mīlestību un dzīvību, cerību un dziedināšanu savā Vārdā. Viņš ir mūs radījis un Viņš ir mums licis atdzimt no jauna Jēzū Kristū. Tāpēc mēs esam šeit. Un tāpēc mēs šajā svētdienā klausāties Viņa dzīvu darošo Vārdu. Bērni, ko Dievs ļoti mīl, ir visur! Viņi ir redzami autoriepu reklāmās. Viņi reklamē interneta veikalus un pat minerālūdeni. Tas izskatās jauki! Un šis mīļums nostrādā. Bet ko tas mums saka, ja mēs ar sajūsmu pieņemam mazuļus reklāmās, tomēr tajā pašā laikā izmetam viņus laukā, kā vecas riepas pirms viņi ir piedzimuši?

Mazuļi ir visur! Reta nedēļa pait, kad atkal neuzvirno baumas par kādas slavenības augošo puncu, vai par kādu citu slavenību bagātnieku, kurš adoptējis zīdaiņi, vai jau mazliet lielāku bērnu no kādas tālas vietas pasaulē. Tas ir tik jauki! Un šis jaukums nostrādā! Bet ko tas pasaka, kad dzeltenā prese apsveic mazuļus, neskatoties uz to vai vecāki ir precējušies vai nav – un pat apstiprina, ka tas ir labi – un pat ar prieku uzņem ziņas, ka kāda no slavenībām izlēmusi veikt abortu, jo “kas gan mēs esam, lai spriestu tiesu pār cita lēmumu”?

Tas mums atklāj, ka ne visiem stāstiem ir laimīgas beigas. Daži ir bēdīgi un vilšanās pilni, pat traģiski un šokējoši savā skarbumā un šausmās.

(Oriģinālais teksts šeit ietver ASV statistiku un piemērus. Šeit var iekļaut Latvijas statistiku, kā arī dalīties savās pārdomās par šo tēmu Latvijas kontekstā, minot kādu piemēru no dzīves.)

2008.gadā Latvijā tika reģistrēti 10400 aborti.

Tas ir 44 uz 100 dzīvi dzimušajiem.

Kopā kopš 1991.gada Latvijā oficiāli reģistrēti 363 500 abortu.

2007.gadā Latvijas iedzīvotāju pieaugums bija (mīnus)10411

2008.gadā mīnus 9600.

Datu avots: Centrālā Statistikas Pārvalde.

Par ko šie bērni varēja kļūt? Starp viņiem varēja būt zinātnieks, kas atklātu zāles pret vēzi, AIDS vai Pārkinsona slimību. Policijas virsnieks, kareivis, pētnieks, rakstnieks, skolotājs, māte, tēvs, mūziķis, aktieris, misionārs, kas nestu Labo Vēsti tiem, kas nekad nav dzirdējuši par Jēzu Kristu. Kas viņi bija? Tie bija bērni, kam bija liegta dzīvība pēc ieņemšanas. Tie bija mazbērni kam bija liegta dzīvība mātes miesās. Viņi bija Dieva Radības, dāvinātas dvēseles un miesas, lai dzīvotu Viņa pasaulē un lai dzīvotu Kristū caur Viņa pestīšanas dāvanu.

Un tas nav tikai aborta likums, par kuru mēs šodien skumstam. Mēs skumstam par nāves kultūru, kas mūs apņem visapkārt un ir padarījusi izvēli, brīvību un tiesības uz privātumu par savu elku dievu nesvēto trīsvienību. Mēs skumstam par abortu izraisošām zālēm un vēliem abortiem. Mēs skumstam par zīdaiņu slepkavībām un eitanāziju. mēs skumstam par politiku, kas neuzskata par vērtīgiem un neaizsargā pašus mazākos un neaizsargātākos mūsu vidū. Un savās skumjās mēs griežamies pie Dieva Vārda, meklēdami atbildi uz šo svarīgo jautājumu: Kā miesas tās ir? Sāksim ar pozitīvo, ar Dieva gudrību veidojot dzīvību un Viņa spēku, radot dzīvību. Psalmists saka:

es esmu tik brīnišķi radīts (Psalms 139:14a)

Kāds noslēpums un brīnums! Kopš apaugļošanās brīža ir unikāla cilvēciska būtne. Tā nav iespējama dzīvība, bet gan dzīvība, kas pilna ar potenciālu. Viss, kas šim vēl nedzimušajam bērnam

vajadzīgs ir laiks un barošana...un aizsardzība.

Pat jau 18 dienas pēc ieņemšanas sāk sisties mazā sirds. Astonās nedēļās darbojas kuņģis, aknas, nieres un smadzenes. Var noteikt neatkārtojamus, tikai vienam cilvēkam piederošus pirkstu nospiedumus. Bērns kustās un aug. Desmit nedēļās mēs varam redzēt mazās kājas un pirkstus augam un veidojamies. Viss ko šim vēl nedzimušajam bērnam vajag, lai viņš kļūtu par veselīgu jaundzimušo, ir barošana, laiks – un aizsardzība. Jo mātes miesās šī jaunā persona ir drošībā un aizsargāta un pilnībā atkarīga. Viņš ir atkarīgs no barības vielām, ko saņem no mātes. Viņa savukārt ir atkarīga no drošības, ko nodrošinām mēs ar savām rūpēm, pieņemšanu un arī likumiem.

Tad kā miesas tās ir? Skaties un brīnies, ko Dievs ir darījis kopš Ādams un Ieva pirmoreiz ieņēma bērnu. Skaties un brīnies, ko Dievs dara joprojām! Mazulis un māte dalās barības vielās un skābeklī caur asinsriti, kas iet caur nabas saiti. Atlikumi tiek izvadīti caur apbrīnojamo placentu. Pēc dzemdībām tas mainās. Klausīsimies lielāku daļu no 139.psalma:

Jo Tu radīji manas īkstis, Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mātes miesās. Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķi radīts, brīnišķi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina. (...) Tavas acis mani redzēja kā bezmiesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it nevienas. (13-16)

Savā ģenētiskajā uzbūvē šī jaunā dzīvība ir pilnībā unikāla. Nevienam citam cilvēkam nav bijušas un nebūs tieši tādas gēnu un hromosomu kombinācijas. Nevienas citas personas DNS nekad nebūs tāds, kā šī sarežģītā un komplicētā cilvēka, kas dzīvo un aug mātes miesās. Un tas ir liels brīnums: šī patiesība neattiecas tikai uz vēl nedzimušiem bērniem. Tā attiecas arī uz veciem cilvēkiem, cilvēkiem ar invaliditāti. Tā attiecas arī uz cilvēkiem, kas novājināti vecuma vai kādas slimības, vai ievainojuma dēļ. Katrs no viņiem ir Dieva radīts, katrs ir brīnišķi un neatkārtojami veidots, jebkurš no mums joprojām ir vērtīgs, vai tas būtu vēl nedzimis bērns, vecs cilvēks, jaundzimušais vai kāds ar īpašām vajadzībām.

Kā ķermenis tas ir? “Tas ir mans ķermenis! Tā ir mana izvēle!” Šis sauklis ir lietots daudz un pārāk bieži. Apgalvojums ir šāds: “Tu nevari teikt, kas man jādara! Tas ir mans ķermenis, nevis tavs!” Bet vai tas patiesi ir tavs ķermenis, kuru tu centies kontrolēt? Vēl nedzimis bērns nav liesa vai apendicīts, ko var izgriezt vai akna, ko var transplantēt. Nedzimis bērns dzīvo savas mātes miesās un ir atkarīgs no savas mātes, tomēr ir no viņas atšķirīgs. Tomēr tiek pieņemta arī izvēle pārtraukt šo dārgo un vārgo dzīvību.

Izvēle ir kļuvusi par dievu. (Vairāk šajā sakarā: *F. Lagard Smith's grāmatā When Choice Becomes God.*) Un ja tāds ir mūsu kultūras dievs, tad tas jāpielūdz un tam jākalpo. Šī pieeja izvēlei ir radījusi pamatīgu apjukumu un šajā apjukumā ir cilvēki, kas abortu uzskata kā cilvēka dzīvības iznīcināšanu, tomēr nodrošina sievietei tiesības izvēlēties nogalināt šo vēl nedzimušo bērnu. Ir skaidri redzams, ka šis vienkāršais jautājums ir izsaucis gan apjumumu, gan konfliktus. Cilvēki strīdas par to, kas piešķir vērtību, kas nosaka personību un kam ir tiesības kontrolēt šo jauno, vēl nedzimušo dzīvību. Tie ir jautājumi, uz kuriem Kristus miesa – Baznīca, un katrs Kristus sekotājs var sniegt atbildi. Vēl vairāk – šī atbilde tiešām ir jāsniedz. Un to mēs darām atkal uzklautot Dieva Vārdu. Praviētis Jesaja raksta:

Tā saka Tas Kungs, tavs Pestītājs, kas tevi vadījis no mātes miesām: "Es esmu Tas Kungs, kas visu radījis, kas debesis izklājis, Es viens pats, un arī zemei nospraudis robežas, - bez Manis tur neviena cita nebija! (Jesajas 44:24).

Kā ķermenis tas ir? Kristus sekotājs saka: Tas pieder Tam, kas to veidojis. Tā ir dāvana no Tā, kas ir radījis visas lietas. Bet mūsu jautājums atklāj kaut ko vairāk. Tas atklāj, ka mēs reizēm dzīvojam tālu no tiem nodomiem, kas Dievam ir priekš mums. Viņš mūs radīja, lai mēs dzīvotu sadraudzībā viens ar otru un ar Viņu.

Tāpēc mums jāierauga un jāatzīst šie grēki: atšķirtība un individualitāte, neatkarība un brīvība. Tie ir grēki, ja tie mūs attālina no Dieva un vienu no otra Dieva ģimenē. Un mums jāatzīst, ka tie stāv aiz grēcīgajām izvēlēm, kuras mēs izdarām, lai ērti kontrolētu vēl nedzimušos vai vecos, vājos un cilvēkus ar īpašām vajadzībām. Patiešām mēs esam vainīgi arī tajā, ka neesam vēlējušies tikt apgrūtināti ar dzīvību, par kuru esam izlēmuši, ka tai nav vērtības, kā citām, vai arī tā nav pietiekoši vērtīga citu acīs.

Kā miesas tās ir? Šis jautājums ved mūs pie Svēto Rakstu pestīšanas stāsta. Nenoliedzami tā bija krīzes grūtniecība, kad neprecētai jaunavai tika teikts, ka viņa ieņems, iznēsās un dzemdēs apsolīto mesiju. Taču uzklausiet Marijas kluso uzticību:

Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda. (Lūkas 1:38).

Viņa labprātīgi uzņēmas kaunu, jo pavisam noteikti Nācētē trina mēles par problēmu, kurā Marija “iepinusies”. Bet viņa to pieņēma, lai visai pasaulei būtu cerība. Priecājieties, ka tie, kas atbalsta abortus nebija tur, lai “izglābtu” Mariju, no šīs šausmīgas nastas.

Jo šeit ir viena liela patiesība, ko mēs svinējām Ziemsvētkos: Kristus ir pieņēmis cilvēka miesu. Mūsu Kungs uzņemas cilvēka dzīvi, lai dotu mums dzīvību. Jēzus dzīvo gluži kā mēs visās lietās, lai Viņš varētu izcīnīt cīņu, ko mēs nespējam izcīnīt.

Jo miesas, kas tika iznēsātas Marijas klēpī, kas tika guldītas silītē, ko redzēja gani un godināja gudrie – tās ir miesas, ko Kristus upurēs pie krusta. Jēzus nodos savas miesas ciešanām un nāvei, spīdzināšanai un pazemošanai, sišanai un mocīšanai, krustā sišanai un likšanai kapā. Kā miesas tās ir? Tās ir Dieva Dēla miesas.

Un miesas, kas tika upurētas Golgātā, nozīmē piedošanu par katru grēku pret dzīvību, par katru nevērību pret vēl nedzimušo vai pret jaunu sievieti, kas ir stāvoklī, viena un izmisusi, vai par katru nevērību pret sievieti vai vīrieti, kas joprojām ir nospiesti zem smagas nastas, kaut būtu pagājuši divdesmit vai trīsdesmit gadi. Nospiesti, jo ir izvēlējušies abortu nevis bērna nodošanu adopcijā. Vēl vairāk - miesas, kas tika augšāmceltas trešajā dienā nozīmē dzīvību visiem, kas tic uz Jēzu Kristu. Kā miesas tās ir? Tās ir uzvaroša Ķēniņu Ķēniņa miesas, kurš tagad sēž pie Dieva Tēva labās rokas. Tas ir pierādījums un apsolījums, ka mēs dzīvosim mūžīgi ar augšāmceltu un apskaidrotu miesu. Ir laiks nolasīt vēl kādu Svēto Rakstu vietu. Iespējams, ka šī ir tā, ko jūs esat visu laiku gaidījuši.

Šis Dieva Vārds ir no Pāvila 1.vēstules Korintiešiem 12. nodaļas. Šeit apustulis Pāvils raksta:

Un, kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdzī; vai, kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priecājas līdzī. (...) Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu. (1.Korintiešiem 12:26,13a).

Kā miesa tā ir? Mēs esam Kristus miesa! Mēs nedzīvoja atšķirtībā viens no otra, atšķirti no Dieva. Svētā Gara darbs ir tas, ka Viņš mūs ieved šajās brīnišķīgajās attiecībās.

Kristū mēs esam pirmkārt saistīti ar Dievu, tad viens ar otru. Mēs neesam neatkarīgi, bet gan savstarpēji atkarīgi. Mēs esam vajadzīgi viens otram. Mēs paļaujamies viens uz otru. Mēs

atbalstām, rūpējamies un iedrošinām viens otru.

Kā miesa tā ir? Tā ir Kristus miesa! Un tāpēc, ka mēs esam Kristus miesa – tāpēc, ka mēs esam cieši saistīti ar savu Kungu un viens ar otru – mēs esam aicināti rūpēties. Tā ir kristus miesa. Un tāpēc, ka mēs esam Viņa miesas daļa, mēs saņemam spēku kalpot kā tādi, kuriem Kungs ir kalpojīs un kuras Viņš ir mīlējis.

Mēs esam aicināti rūpēties par tiem, kas izvēlas dzīvību, nevis nāvi. Mums jā rūpējas un jāatbalsta jaunās mātes, precētas vai neprecētas, un viņu bērni. Gluži tāpat mēs esam aicināti rūpēties par tiem, kas izvēlējušies nāvi dzīvības vietā – mums pārlicinoši un droši jāliecina par piedošanu, kas izcīnīta pie krusta, tiem, kas nospiesti zem smagas vainas, lai viņi varētu priecāties par Dieva atbrīvojošo žēlastību Jēzū Kristū. Mēs esam aicināti rūpēties par tiem, kas ir vāji un neaizsargāti, mēs esam aicināti rūpēties par tiem, kas ir noguruši un tiek uzskatīti par nevērtīgiem. Mēs esam Kristus miesa. Izredzēti. Apžēloti. Šķīstīti. Savienoti. Atbrīvoti. Kristū Jēzū aicināti kalpot citiem, aicināti iestāties par dzīvību, svinēt dzīvību, aizsargāt dzīvību, dalīties ar dzīvību. Āmen.

Materiāls sagatavots ar Lutherans For Life (ASV) atļauju. Pārpublicējot atsauce obligāta.